

în impact cu motivația, altminteri riscă să nu înțeleagă totul, piesa fiind destul de stufoasă. Mai revăzind și mai reducând (două ore de lectură înseamnă un spectacol foarte lung), există toate șansele să rezulte o dramă. Acum, nu cred că e o dramă. E multă „muzică”, prea multă „muzică”; dar, dacă restrîngeți și apăsați puțin caracterele, dacă dirijați mai bine candoarea, o dozați mai bine, s-ar putea să rezulte chiar o dramă.

RADU POPESCU: Această piesă, după cite știu eu, este prima, în literatura noastră dramatică, care pune problema — actuală, în lumea întreagă, de vreo 20—30 de ani — a tineretului care se marginalizează, se revoltă față de familie și pe urmă față de societate și chiar față de stat. Este pentru prima oară că văd în literatura română un asemenea caz. Această Mica, a tovarăsei Maria Marin, este domnișoara von Oppel, care a fost băgată la pușcărie acum 2—3 ani, care s-a marginalizat și s-a revoltat împotriva unei „mari familii”. Aducînd acest caz în literatura noastră, autoarea dovedește o intuiție a faptului că în lume nu se mai poate explica fenomenul nici prin sociologie și nici prin psihologie. Explicațiile noastre tradiționale asupra aten-

tatului social și asupra înfrățirii sînt insuficiente pentru explicarea fenomenului, care a luat proporțiile pe care le știm. Poate că tocmai de aceea și tovarășa Marin a făcut să se întrebe: e vinovată mama? e vinovată tatăl? Fata — din orgoliu, desigur — a declarat că este vinovată numai ea. Tovarășa Marin a pus problema în mod acut, și asta este, după părerea mea, foarte bine. În viață, mai ales în viața de familie, există paralele mai multe drame, care se împletesc și se determină reciproc; în piesă, asistăm la două drame: drama părinților și drama tinerei. De obicei, împletirea și rezolvarea acestor două drame se face greu, și dacă faci două direcții de conflict se sfîșie unitatea piesei. Autoarea încheie foarte bine aceste două conflicte, în structura piesei ele reușesc să se împletească. Autoarea are multă intuiție. A izbucit să prindă momentul determinant, implicînd și conflictul părinților. Într-adevăr, cum spunea Ulici, este cam prea multă „muzică”, în această femeie care iubește copiii. Consider că am citit o piesă cu calitate, pot s-o afirm. În numele revistei „Teatrul” și al biroului secției de dramaturgie, declar închisă stagiunea '80—'81.

Mircea RAREȘ

MARGINALII

Poveste din Turda

Unul dintre cele mai incitante spectacole ale anului trecut, în mod sigur cel mai interesant dintre spectacolele, din ultimii ani, ale lui Aureliu Manea, a fost Medeea de Seneca, realizat pe scena Teatrului de Stat din Turda. Spectacolul s-a jucat de două ori; în vară s-au re-luat repetițiile, pentru participarea la „Serile de teatru antic” de la Constanța. Frageda protagonistă a spectacolului (care va mai aștepta, desigur, ani buni pînă să mai întilnească un asemenea rol, și un regizor ca Manea), adusă cu mari sacrificii de la București (unde se detașase, între timp), panicată de perspectiva navetei București—Turda, clacsonată imperios de la volanul unei Dacii 1300 aflată în fața teatrului, pradă unei agitații autoritare, a abandonat totul după prima repetiție. A intrat în biroul

direcțiunii și, de la înălțimea unor roluri de figurație la un teatru din Capitală, s-a declarat nemulțumită de regizor, de banda sonoră, de Turda, de toți și de toate; și, cu același aer marțial, a ieșit, și dusă a fost. Era și timpul să pună cineva piciorul în prag și să rezolve problema teatrului din Turda, să intrerupă repetițiile, să suspende spectacolele, să arunce în aer programul „Serilor antice”, să-și ridiculizeze colegii și să le umilească speranțele. Unul dintre obiectivele noastre mărunte va fi de acum încolo să facem un nevinovat spionaj în sălile de repetiție ale teatrului bucureștean, căruia de mai mult timp îi dă tircoale frageda protagonistă (în timp ce teatrul din Turda îi asigura retribuția lunară). Sintem convinși că, vom descoperi chipul docil al unui solicitant de roluri. Dacă însă va provoca și acolo răsturnări de programe, suspendări de repetiții, anulări de turnee și alte dezastre, vom aplauda și vom spune de trei ori „bravo!” insurgentei de la Turda.

Mircea GHIȚULESCU